

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Historiae Ecclesiasticae Pars ...

Historiae Ecclesiasticae Pars Secvnda, Qva Continentvr Socratis Scolastici
Constantinopolitani lib. 7. Theodoriti Cyrensis episcopi lib. 5

Christopherson, John

[Köln], 1569

Quòd post interfectum tyrannum, rursus Imperator eos qui in concilio
coacti fuerunt, ad Aarii opinionem adegerit, itemq[ue] Christianos omnes.
Cap. VI.

urn:nbn:de:hbz:466:1-12704

Quapropter Eleusius Sizici episcopus vnà cum suis tum superiores partes adeptus, ad aliquod tēporis spatiū, dogma illud, quod à Macedonio eius authore nomen inuenit, quodque nunc paulò ante in concilio Lampsaceno multo euidentius omnibus patefactum fuit, propugnauère. Istud concilium, causam equidem fuisse arbitror, cur Hellespontus (est enim Lampsacus in angusto Hellespōti sinu posita) tanta Macedonianorum frequentia abundaret. Hoc quidē conciliū talem habuit exitum.

Quòd Imperator & tyrannus Procopius, cum propter quendam Phrygiæ ciuitatem pralium commississent, Imperator tyrannum ducum suorum proditione capiens, cum ipsum tum ipsius duces, suppliciis inuisitatis tradidos trucidauit.

CAP. V.

ANno sequenti, Grätiano, & Dagalepho Cofs. bellum geri cœptum est. Nam tyrannus Procopius Constantinopoli egressus, parat cum Imperatore dimicare: quo audito, Valens relicta Antiochia, Procopio obuiam ire cōtendit: cum illo ad Nacoleam, urbem Phrygiæ conferit manus: primo pralio inferior fuit. Paulo post Procopium à ducibus suis Angelone. & Gomario proditum, viuū cepit. Quos quidem peregrinis ac nouis affecit suppliciis. Nam proditores neglecto iureiurando, quo se illis astrinxerat, ferris dissectos è medio sustulit. Tyranni autem crura duabus arboribus, quæ non longo interuallo inter se distabāt, ad terram inflexis, alligauit, deinde arbores in sublimē de nouo se tolli permisit: quæ in altum sublata, Procopium disceperunt. Tyrannus igitur eo modo in duas partes diremptus, misere interiit.

Quòd post interfectum tyrannum, rursus Imperator eos qui in concilio coacti fuerunt, ad Arianam opinionem adegerit, itemq; Christianos omnes.

CAP. VI.

Imperator rebus tum prosperè & feliciter gestis elatus, rursus in Christianos tumultus propterea ciens cœpit, quod

SOCRAT. HISTORIAE

quòd omnes ad sectam Arianam traducere cupiebat. Atq; concilium Lampfaci habitum illi in primis bilé mouerat, non modò quòd episcopos Arianos interdixerat ecclesia, sed quòd fidei formulæ Arimini editæ anathema denuntiauerat. Itaque cum Nicomediam Bithyniæ uenisset, Eleusium Cyzici episcopū ad se accersit. Hic opinioni Macedonianæ ut supra dixi, maxime deditus fuit. Quare Imperator concilio episcoporum Arianorum conuocato, Eleusium illorum fidei assentiri coegit. Qui quamquam antea illud se facturum omnino denegauerat, postea tamé exilio, & publicatione bonorum, quæ ipsi interminatus fuerat Imperator, supra modum exterritus, opinioni Arianæ assensit. Statim ut assenserat, in magno dolore fuit: & Cyzicum reuersus coram uniuerso populo, de vi ipsi ab imperatore illata grauiter conquestus est: docetq; vi se coactum, non sua adductum voluntate, doctrinæ Arianæ assensisse: illisque alium conquirendum episcopum, propterea quòd ipse necessitate compulsus, suum ipsius dogma denegasset. Cyziceni tamen præ incredibili amore, quo illum cõplectebantur, neq; alteri episcopo se subijcere uoluerunt, neq; ecclesiæ suæ administrationem concedere. Quare cum eius semper paruere gubernationi, tum suam ipsorum hæresim minimè deposuere.

Quòd Eunomius, Eleusio Macedoniano eiecto, Cyzici episcopus institutus est, & unde prodierit, & quòd Aetij cognomento Athei, scriba cum esset, illum sibi ad imitandum proposuit.

CAP. VII.

HIS rebus auditis, episcopus Constantinopolitanus, Eunomium, utpote qui dicendi vi, qua præditus erat, posset multitudinis animos in suam sententiam facile pertrahere, episcopū Cyzici designauit. Quo cū aduertisset Eunomius, ab Imperatore mandatū fuit, ut Eleusio exturbato, Eunomius in sede episcopali collocaretur. Vnde qui Eleusij fauebāt opinioni, extra urbis mœnia extruxerūt ecclesiā, conuentusq; separatim egerunt. Sed de Eleusio hæc quidem hæctenus, de Eunomio autem iam pauca dicamus.